

CASE 1: JULIA

Julia træder blødt i pedalerne. Hun har ikke travlt med at nå frem. Hun er på vej til klassefesten hjemme hos Tor – også selvom hun egentlig ikke rigtig har lyst. Hendes mor virkede virkelig nedtrykt i dag. Det går meget op og ned med hendes humør, efter faren døde for syv måneder siden. Så Julia har mest lyst til at være hjemme og passe på sin mor sådan en aften, hvor hun er trist. Men moren havde sat et anstrengt smil på og insisteret på, at hun havde det fint, og at Julia skulle tage af sted. Julia stiller cyklen sammen med alle de andre cykler op ad hækken uden for Tors hus. De fleste er inde i stuen og danser. Det kan hun slet ikke overskue lige nu. Hun går ud i køkkenet og finder heldigvis Amelia, der står og snakker med to fra parallelklassen. Julia smiler til Amelia og stiller sig ved siden af hende og lytter med. Hun siger ikke så meget, men nikker og smiler bare lidt, når de andre fortæller. Julia er i det hele taget blevet mindre snaksaglig. Hun sidder også mere for sig selv i skolen. Trækker sig fra de andre i frikvarterene og er ikke så ofte med til at hænge ud på banerne efter skole. Det er ikke, fordi hun ikke gerne vil være med, men hun synes ikke, at hun helt har energien til det, og hun har heller ikke lyst til at være en mood killer. Amelia vender sig mod hende: *"Hey, kan du høre den? Det er vores sang. Vi må bare danse til den her"*. Julia trækker på skuldrene, men følger efter Amelia. De danser sammen, og Julia glemmer alt det nederen her på dansegulvet. De danser videre til de næste mange numre. Julia griner, da Alfred forsøger sig med et par hiphop-moves. Pludselig stopper musikken brat; telefonen er gået ud. Midt i stilheden vender tanker om moren alene derhjemme tilbage. Julia giver Amelia et hurtigt kram og smutter, inden Amelia kan nå at sige noget til det. På turen hjem alene spekulerer Julia over, hvad meningen med det hele egentlig er. Hun ville ønske, at hun troede på Gud – så der var en, hun kunne bede til og spørge til råds. Hun troede engang på Gud, men efter hendes far døde, kan hun ikke helt tro mere. For hvis der er en Gud, ville han ikke have ladet hendes far dø.

CASE 2: LEO

Leo vågner med et sæt. I går aftes kunne han ikke falde i søvn, fordi tankerne om hans mor kørte rundt i ring. Og nu er han vågnet af et mareridt. Han er pisseirriteret over, at han skal sove så dårligt. Han står ud af sengen og går ud i køkkenet. Hælder havregryn og mælk i en skål. Han griner lidt, da han hører sin far snorke højt inde fra soveværelset. Han har da ikke problemer med at sove, tænker Leo. Han glør på YouTube-videoer, mens han spiser fire portioner havregryn med sukker. Han er altid mega-sulten her om morgenen, så i tiden lige efter, at hans mor døde for et år siden, blev faren helt bekymret, for Leo kunne næsten ikke spise noget. Leo var selv overrasket over, at han reagerede sådan. Det var som om, at hans krop var så optaget af at forsøge at forstå, hvad der var sket, at han glemte at være sulten. Han var selv overrasket over, at han reagerede sådan. Hans mor var faktisk på mange måder ikke en ret god mor, da hun levede. Hun drak for meget. Glemte deres aftaler og blev tit sur på ham over de mindste ting. Alligevel føler han sig skyldig over, at han ikke var noget mere hos hende den sidste tid og ikke opdagede, at hun var syg. Fordi han ikke boede hos hende, forandrede hverdagen sig ikke ret meget for ham efter hun døde. Derfor kom han også i skole allerede dagen efter, hun var død; han ville ikke have, at hun også skulle ødelægge hans liv, selv når hun ikke var her mere. Isabella fra klassen kom over til ham som en af de første: *"Jeg var nok ikke kommet i skole så hurtigt, efter min mor var død"*. Leo, der ellers plejer at være hurtig til at smide en svine tilbage, blev helt tavs. Siden har han ikke talt til hende. Sådan bliver det resten af skoletiden, har han besluttet.

CASE 3: TENNA

Tenna hører telefonen brumme i tasken. Hun sniger den op og forsøger at se på den under bordet. Læreren står med ryggen til, så hun kan måske lige nå at læse beskeden, inden han vender sig om igen. *"Hey T, skal vi mødes på Mac'en senere"*. Den er fra Iris. Tenna smiler. *Fedt*, tænker hun. Det glæder hun sig til. Hun sender en thumbs up tilbage og når lige at smide telefonen tilbage i tasken, inden læreren har vendt sig. Da skoledagen er slut, går hun ned mod centret. Hun slår vejen forbi kirkegården på vej derhen. Tenna tager forbi hver mandag og hilser på sin mor. Fortæller hende lidt om, hvordan det går derhjemme og i skolen. Hun sætter sig ved gravstedet. Taler lidt med sin mor inde i hovedet. Det er dejligt at snakke med hende og forestille sig, hvad moren ville have sagt til hende. Hun tror, at moren ville sige, at Tenna skal give farens nye kæreste en chance, men Tenna føler sig fravalgt af sin far. Så indtil videre har hun tænkt sig at blive ved med at ignorere hende. Tenna længes efter at kunne give sin mor et knus – bare røre hende en sidste gang. Det er to år siden, at hun gav sin mor det sidste kram, og hun begynder at have svært ved helt at huske, hvordan det føltes. Hun mærker tristheden brede sig ved tanken og græder lidt. Da hun har fjernet de visne blade fra stenen og stillet blomsterne pænt, tørrer hun øjnene med bagsiden af hånden og går videre. Iris venter på hende ude foran Mac'en. Hun står sammen med tre andre. Tenna standser et øjeblik. Hun orker ikke de andre. Iris gider hun godt hænge ud med. Men Sidsel, Jonas og Kamille er så useriøse. Tenna får en følelse af, at ingen rigtig forstår hende, og hun føler sig ensom, når hun er sammen med dem. Iris prøver i det mindste. Det er som om, at de tre andre ikke har fattet livets alvor – og de forstår i hvert fald ikke hende. Kamille sagde for et par måneder siden til hende, at hun bare bruger sin mors død til at få opmærksomhed. Så Kamille skal i hvert fald ikke se, at Tenna har grædt. Så er det bedre, at de tror, at alt er helt fint.

CASE 4: AMIN

Da Amin vågner, går der et øjeblik, før han kommer i tanke om, at det er lørdag. *Nice*. Han skal game med de andre – de mødes vist i eftermiddag. Han skal bare sørge for, at det ikke bliver for sent, så han stadig kan nå at hjælpe sin mor med aftensmaden, som han har lovet. Han overvejer, hvad han skal købe med over til Mo. Måske cola og noget til at lave toast. Sidst han spillede, spiste toast og drak cola var dengang, hans far spillede med. Det var lige inden, han døde for tre år siden. Amin mærker pludselig et sug i maven. Han kender følelsen. Det er savnet til hans far. Det kommer fra det ene øjeblik til det andet. Sådan er det tit. Han kan være midt i noget, og så er der noget, der dukker op, der minder ham om faren. Og så: Bang. Så sidder det lige i maven på ham. Nogle gange kan han ellers nærmest glemme, at han er død. Andre dage rammer minderne og savnet ham i tide og utide. Det kan han sådan set godt håndtere. Det, der er mere frustrerende, er, at savnet blander sig med en vrede. Hvorfor skulle hans far absolut dø fra dem? Det føles uretfærdigt. Og endnu mere frustrerende end savnet og vreden er den følelse af skam, som også dukker op. Skammen over, at hans far ikke passede bedre på sig selv og opførte sig så nederen den sidste tid, han levede. Der er et kaos af følelser inden i ham. Så banker det på døren. Amin skynder sig at fjerne det triste udtryk fra sit ansigt. Hans mor skal ikke se, at han har tænkt på faren. Så bliver hun bare ked af det, og det vil han ikke have.

CASE 5: LILLY

Det er mandag morgen. Lily vågner af telefonens alarm, der vist har bimlet længe. Hun er træt, men smiler, da hun kommer i tanke om, at hun og Karla skal ind til byen sammen efter skole. Hun står op og går nedenunder. Hendes mor er ikke oppe endnu. Lily mærker et lille stik af uro. Banker på morens soveværelsesdør. "Mor?". Hun lytter lidt. Tør ikke gå ind. "Kom bare ind, skat". Lily sænker skuldrene, mærker lettelsen i kroppen og åbner døren. Der er lidt indelukket i værelset, så hun åbner vinduet. Moren ser blegere ud, end hun plejer. "Er du okay, mor?". Moren smiler lidt. "Du skal ikke bekymre dig om mig. Tag du bare i skole". Da timen starter, har Lily svært ved at følge med. Hendes tanker kredser om moren, så hun ikke kan koncentrere sig om dansktimen. Hun mærker en ubehagelig sitren i kroppen. Ængsteligheden ligesom prikker i hendes arme. Hun synes, at moren så lidt dårligere ud i dag end i går. Hun får ondt i maven og kvalme, jo mere hun tænker på det. Mon moren bliver endnu dårligere og skal indlægges, mens Lily ikke er der? Mon det er i dag, at moderen dør? Hun har pludselig ikke så meget lyst til at hænge ud med Karla alligevel; hun må hellere tage hjem i stedet. Måske allerede efter timen. Hun ringer hjem i frikvarteret. Hendes moster tager telefonen. Hun er kommet derhjem og fortæller, at moren har det bedre. Lily spørger, om hun ikke skal komme hjem og hjælpe med noget af det praktiske. Men mosteren siger, at der er styr på det, og at Lily bare kan tage af sted. Lily mærker, at hun kan trække vejret lidt længere ned i maven. Hun går over til Karla: "Hvad tænker du, vi skal lave i dag"?

CASE 6: MARTIN

Martin går i raskt tempo til skole i dag. Han glæder sig til at se William og Anton og tale med dem om gårsdagens kamp. Han møder William på vejen. De begynder at snakke om kampen og bryder begge to ud i grin, da de kommer i tanke om, hvordan modstanderholdets træner havde råbt og skreget på sidelinjen. Da de møder Anton, fanger han hurtigt, hvad de taler om, og han laver en parodi på træneren. De knækker helt sammen alle tre – det er totalt godt ramt. Skoledagen starter ud med matematik. Det er egentlig okay, men de har vikar i dag. Så der er mere uro, end der plejer, og de får nogle semi-nederen opgaver. Martin mærker, at tankerne om hans far begynder at dukke op. Først nogle få, som han kan skyde væk. Så kommer der flere. Der dukker minder op om, hvordan faren havde det, lige før han døde for ni måneder siden. Martin bliver trist og prøver at aflede sig selv ved at tænke på noget andet, som er rarere at tænke på: Mon faren kan følge med i Martins liv nu? Hvis han kan, så håber Martin, at han er stolt af, hvordan han spillede i går. Han mærker på én gang en glæde over den tanke og en tristhed over, at faren ikke var der til at se hans mål i går. Savnet til faren sætter gang i den lille klump, han mærker i brystet. I frikvarteret kommer Anton og William over – klar på at tale videre om kampen. Martin orker det ikke rigtigt og bliver lidt irriteret over, at de ikke lader ham være. Han har lyst til at sidde for sig selv. Han ved, at han ikke er nem at være sammen med, når hans humør svinger så meget. Anton og William kigger kort på Martin: *"Hey",* siger Anton, *"du er vist et andet sted – vil du tale om det?"*